

трецъ, ще има и дъждецъ!

Мина денъ, два, три . . . Всъ-ка сутринь, следъ като идъха всички на работа изъ полето, излизахъ на баирчето край селото и подлагахъ ржка да усѣтя, не духа ли вѣтъръ. На петия денъ отъ западъ подухна слабо. Не мина много време — усили се. Пакъ престана, пакъ задуха. Затичахъ вкжщи и грабнахъ хвѣрчилото.

Когато се върнахъ на баирчето, вѣтрецътъ духаше вече силно и равно. Отпустнахъ малко конеца, затичахъ и хвѣрчилото бавно и тежко полетѣ следъ мене. Тичахъ, развивахъ канапа и скоро успѣхъ да закрепя хвѣрчилото високо, високо.

— Бр-р-р . . . Бр-р-р . . . — ручеше брѣмчилото.

Трѣгнахъ бавно и влѣзохъ въ селото. Хвѣрчилото се виеше високо надъ кжщитѣ, вѣтърътъ се усилваше и брѣмчилото все по-силно и радостно брѣмчеше. Бѣхъ се спрѣлъ до пустото мѣсто край кръчмата на дѣда Петка. Гледахъ хвѣрчилото и си мислѣхъ:

— Ехъ, защо не могатъ да се събератъ сега всички деца отъ свѣта, та да видятъ майсторъ ли съмъ, или не съмъ майсторъ! Да дойдатъ и чернитѣ негърчета отъ Африка.

Нека и тѣ видятъ . . .

Изведнажъ опашката се скжса, хвѣрчилото се завъртѣ като вихрушка и тупна въ клонитѣ на дивитѣ круши срѣдъ пустото мѣсто. Разкжса се на парцали. Заплакахъ отъ ядъ, дръпнахъ, скжсахъ канапа и се върнахъ дома.

Не мина много време и видѣхъ, че изъ улицитѣ започнаха да се мѣркатъ хора. Всички бързаха да се прибератъ отъ полето. По небето отъ западъ се трупаха облаци. Помислихъ, че селянитѣ бѣгатъ за да се прибератъ, преди да е завалѣлъ дъждътъ. Прибраха се и нашитѣ.

— Защо се връщате толкова рано? — попитахъ азъ.

— Остави се! — отвърна ми баба. — Чухме, че змей падналъ въ пустата градина до кръчмата.

— Змей ли? — уплашено викнахъ азъ.

— Змей, змей, сине! — клатѣше баба глава. — Видѣли го да хвѣрчи предъ облацитѣ. Хвѣрчи и ручи, ручи . . . Той довелъ облацитѣ и дъжда. Добъръ змей!

И още не доизказала тия думи, баба закуца къмъ портата. И дѣдо отиде следъ нея. И азъ отидохъ. Около пустото мѣсто се бѣха натрупали сто-